

[Ømann.]

Jeg vil bare sige, at hvis man vil henvende sig til den danske arbejderklasse, til lønmodtagerne, er der grænser for, hvor langt man kan gå op mod et valg uden at vende front, uden at sige: nu kan det være nok, nu har vi en politik, som vi lægger frem for Danmarks befolkning, og den bærer frem. Tror socialdemokraterne virkelig, at de kan gå lige lukt fra septemberforligsforhandlingerne med partiet venstre, som har urineret dem op og ned ad ryggen det sidste halve år, og ud til vælgerne og sige: nu skal I bare stemme på os! Hvad er perspektivet? Perspektivet er, at vi efter et valg også vil arbejde sammen med venstre. Tror man virkelig det? Jeg har aldrig set magen til politisk forstand i dette folketing.

Derfor er det, som vi alle ivrer efter, og som må være det hovedsagelige ved denne debat, i hvert fald et lille håb om, at om en otte dages tid siger dette socialdemokrati, som er det største parti i landet, nej til det svigefulde parti venstre, som hidtil har været et parti, man kunne stole på her i folketinget, men som så sandelig ikke er det mere; det har de bevist i gerning, og det er der ingen der ved bedre end socialdemokratiet. Det må da være et perspektiv at lægge frem, og det må da være den vej, vi skal ud. Derfor er vores spørgsmål: kan I give os et lille håb om, at når I nu har fået jeres taktiske spil til ende, kommer der virkelig andre urter på suppen, og så siger vi til den danske befolkning: nu kan det være nok! Ganske vist skal der pålægges byrder, men, venner, de byrder skal I påtage jer, fordi vi samtidig har et perspektiv at fremlægge for jer, og det perspektiv er ikke venstres politik, det er ikke småpartiernes politik herinde; det er en politik, som går for flertallet i den danske befolkning, og den danske befolkningsflertal består som bekendt for 85 pct.s vedkommende af lønmodtagere.

Poul Schlüter (KF):

Jeg vil gerne begynde med at takke økonomiministeren, fordi dog i alt fald han ville deltage i denne afslutningsdebat på regeringens vegne.

Økonomiministeren sagde én ting, som jeg er helt enig i, og derfor skal det fremhæves. Økonomiministeren siger, at det er afgørende at få et positivt resultat frem i septem-

ber måned, og det er rigtigt. Vi skal have — og det må ikke mislykkes — en omkostningsdæmpende politik. Men så kan man rigtignok diskutere, om det er klogt at udsætte resultatet én gang til. Det havde været langt bedre, hvis man havde tilrettelagt sin politik sådan, at den kunne lægges frem for offentligheden som en kendsgerning nu før sommerferien. For nu skal der gå i alt fald 4 måneder til, og det vil sige 4 måneder, hvor erhvervslivet er ganske uden kendskab til, hvilken økonomisk kurs der skal føres til efteråret. Med andre ord: igen et antal måneder, hvor det er svært at disponere for dem, som skal træffe beslutningerne i virksomhederne. Skal man stile imod nye investeringer? Tør man håbe på, at regeringen tilrettelægger en økonomisk politik, som gør det lønsomt — for det må det jo være — at ansætte yderligere arbejdskraft?

Men det hele må ses i det perspektiv, som hr. Brusvang så åbent afslørede her fra talerstolen. Hvad sagde hr. Brusvang? Hr. Brusvang sagde, at han måtte anse det for sandsynligt, at regeringen alligevel ville udskrive valg til september. Jeg vil ikke sige, jeg er uenig i den vurdering, men det er jo lidt mindre interessant, hvad vi i min gruppe bedømmer det til, end hvad en af regeringens forligspartnere mener. Hr. Brusvang, som har deltaget i utallige forhandlinger også i de seneste uger med regeringen, meddeler altså i dag fra folketingets talerstol, at det er hans bedømmelse, at regeringen alligevel vil udskrive valg i september. Ja men så ramler det hele. Men jeg er ikke uenig med økonomiministeren i, at vi har brug for et resultat i september.

Økonomiministeren havde en enkelt sådan lidt uøkonomisk betragtning, der gik ud på, at han godt forstod, det konservative folkeparti havde visse vanskeligheder sådan rent partimæssigt. Det opfattede jeg selvfølgelig som en venskabelig bemærkning. Jeg mener nu nok, vi har fået løst vore vanskeligheder; til gengæld tror jeg, økonomiministeren har sine til gode.

Når økonomiministeren siger, at han er ked af, at det konservative folkeparti — for det er hans indtryk — ligesom har mistet kontakten med erhvervsorganisationerne, må jeg svare, at de konservative aldrig har haft og aldrig har ønsket at have den samme binding ensidigt til én af parterne, som so-